

θέλει μεταβῆ εἰς ἀναζήτησιν τῶν κητοθηρῶν τοῦ Βαφρινείου πελάγους· αὐτὸς δὲ, θέλει μείνει ὅπου ἦτο μετὰ εἴκοσι περίπου ἀνδρῶν ὅπως σώσῃ τὸ πλοῖον ἢ συναπολεσθῇ μετ' αὐτοῦ. α Ἡ διακοίνωσις αὕτη, προστίθῃσιν ὁ Μάκ Κλοῦρ ἐν τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ μετὰ μεγίστης ἀπλότητος, ἐγένετο προθύμως δεκτὴ, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλω ἀπαντήσῃ δυσκολίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου. »

Ὁ χειμὼν ἐπανῆλθε καὶ τρίτον δριμύτερος ἢ ἄλλοτε· καὶ ὅμως δὲν παρῆλθε πάντῃ ἀνεόρταστος· τὰ Χριστούγεννα μάλιστα ἡ εὐθυμία ὑπῆρξε μεγίστη, καθόσον τελευταίαν συνεπανηγύριζε τὸ πλήρωμα τὴν ἐορτὴν ἐκείνην. Τὸ συμπόσιον ἦτο καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ πολυτελές, ὡς λέγει ὁ Κ. Μάκ Κλοῦρ, καὶ θαυσιλὴ τὰ θήρια κρέατα. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἐθνικὸν ἔδεσμα, τὸ πλόμπουδιν, ἔλιπε· πάντες μάλιστα ἔραγον ἀπ' αὐτοῦ ἀφθόνως.

α Ὅτε κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἐκείνην ἐξορίαν, λέγει ὁ Μάκ Κλοῦρ, ἔβλεπον τὴν ἀφθονίαν τῆς τραπέζης καὶ τὴν φαίδρῶτητα τῶν προσώπων, ἡσθάνομην βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν θεῖαν πρόνοιαν ἣτις ἐφρόντισεν ἀέλιποτε περὶ ἡμῶν. »

Ἐν τοσοῦτῳ ἤγγιζεν ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ. Τὴν 15 Μαρτίου ἡτοιμάσθησαν οἱ ἦττον εὖρωστοι τῶν ναυτῶν ἵνα συγκροτήσωσι τὰ δύο ἀποσπάσματα, ἅτινα ἔμελλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν 15 Ἀπριλίου. Ἐναγώνιοι δὲ ἀνέμενον πάντες τὴν ὥραν καθ' ἣν μετὰ τοσοῦτους κοινούς κινδύνους καὶ κόπους ἔμελλον νὰ χωρισθῶσι, καὶ νὰ υποβληθῶσιν εἰς νέας, τραμερωτέρας ἱσως, δοκιμασίας.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ὁ Μάκ Κλοῦρ ὅλως ἔμψροντις περιεφέρετο μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου Κρέσουελ ὀλίγον μακρὰν τοῦ πλοίου, εἶδεν αἴφνης πρὸς τὸν ὀρίζοντα μέλανά τινα ὄγκον κινούμενον καὶ μεγεθυνόμενον· ὁ ὄγκος δὲ αὐτὸς ἦτο ἄνθρωπος.

— Τίς εἶ ; ἀνέκραξεν ὁ Μάκ Κλοῦρ, μακρὰν ἐτι ὄντος τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Ὁ ὑποπλοίαρχος Πίμ, ἀπὸ τὸν Κήρυκα, ἀπεκρίθη ἐκείνος ἀσθμαίνων.

Καὶ ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους κλαίοντες ὑπὸ χαρᾶς. Διηγῆθη δὲ ὁ Πίμ, ὅτι εὐρεθείσης εἰς τὴν κρύπτῃν τοῦ Winter-Harbour τῆς σημειώσεως τοῦ Μάκ Κλοῦρ, ὁ πλοίαρχος Κέλλετ ἐστείλεν αὐτὸν μετ' ἀποσπάσματος ναυτῶν ἵνα βοηθήσῃ τὸ πλήρωμα τοῦ Ἀνιχνευτοῦ. Ἀνέκφραστος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ πληρώματος τούτου.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὰς πολυεεῖς αὐτῶν στερήσεις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιμείνωσι μέχρι τοῦ 1854 ἔτους ἵνα δοκιμάσωσι καὶ πάλιν νὰ σώσωσι τὸν Ἀνιχνευτὴν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὸν, τοσάκις παλαίσαντα πρὸς τοὺς πάγους καὶ θριαμβεύσαντα. Ὁ Μάκ Κλοῦρ ἀπεχωρίσθη αὐτὸν περίλυπος ὡς εἰ ἐχωρίζετο ἀπὸ φίλου, καὶ ἐπιβιβασθέντες ἀπαντες εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς ἄρκτου, κατέπλευσαν εἰς Ἀγγλίαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1854 μετὰ τετραετῇ ἀπουσίᾳ.

Ἰδοὺ πῶς ἐτελείωσεν ἡ τελευταία εἰς τὸν ἀρκτικὸν πόλον ἀποδημία. Ἐάν ἡ ἐπ' ἐσχάτων γενομένη ἀνακάλυψις τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Φραγκλίνου ἀφῆρε-

σεν ἀπὸ τοῦ Μάκ Κλοῦρ τὴν δόξαν τῆς πρώτης εὐρέσεως τοῦ διόδου πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀμερικῆς, δόξαν ἣς ἀπέλαυνεν ἀδιαφιλονεικῶς ἐπὶ πέντε ἔτη, ὑπολείπεται τοῦλάχιστον αὐτῷ ἡ τῆς ἀνακαλύψεως ἐτέρης ὁδοῦ, καὶ ἡ ἐτι ἀνωτέρα, ὅτι πρῶτος περιέπλευσεν ὁλόκληρον τὸν Νέον Κόσμον, ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Ὁρν μέχρι τοῦ Βεχρινείου πορθμοῦ, καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀποχαιρετισμοῦ.

Τοιαῦται πολὺπονοι καὶ ἐπικίνδυνοι ἀποδημιαί ἐγένοντο ἀλληλοδιαδόχως χάριν τοῦ Τρόμου καὶ τοῦ Ἑρέθους· ἀλλ' ἀτυχῶς πᾶσαι ἡστόχησαν, ὡς θέλομεν ἰδεῖ κατὰ τὴν προσεχῇ καταστροφὴν τοῦ δράματος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΑΡΘΑ Ἡ Αἰκίνητος.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδιον 263.)

—ooo—

Β'.

Ἡ Μάρθα τοῦτο εἶχε τὸ περίεργον, ὅτι ἐνῶ ὡμοιάζε τὴν μητέρα, δὲν ἦτο ἀνόμοιος καὶ πρὸς τὸν πατέρα. Ἦτο ἄρα δύσκολον νὰ ὀρισθῇ οὕτως εἰπεῖν τὸ κάλλος τῆς, τὸ ὁποῖον ἠκτινοβολοῦν ἐνίοτε, καὶ μάλιστα ὅτε ὠμίλει. Ἡ δὲ Μαρία, ἣτις εἶχε τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἦτοι τὸ αὐτὸ στόμα, τὴν αὐτὴν ῥίνα, τὸ αὐτὸ μέτωπον καὶ τὴν αὐτὴν κόμην, ἐφαίνετο μὲν ὅτι ἦτο ἀδελφὴ τῆς Μάρθας, ἀλλ' ἡ ὁμοιότης αὕτη, θέλγουσα ὅτε ἐφαίνετο τὸ πρῶτον ἡ συνεσταλμένη αὕτη νέα, ἤλαττοῦτο μετ' ὀλίγον ὅτε ἐβλεπες συγχρόνως καὶ τὰς δύο, καὶ ἐξηλείφετο ὅλως διόλου, ἐάν ἡ συνομιλία ἐγένετο ζωηρά. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ μὲν προσωπεῖον ἦτο ὁμοιον, τὸ ἦθος ὅμως ὅχι. Καὶ τίς τεχνίτης, τίς ζωγράφος, τίς φίλος τοῦ ἀφηρημένου καλοῦ ἀγνοεῖ ὅτι τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον ἐξεικονίζει ἡ φυσιογνωμία ;

Καὶ εἶχαν μὲν καὶ αἱ δύο τὴν αὐτὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποῖαν πάντες ἡσθάνοντο, ἀλλὰ καὶ διαφορὰς τινὰς περὶ τὸν χαρακτῆρα ὅχι εὐκόλως διακρινόμενας. Καὶ τὴν μὲν Μάρθαν ἐσπούδαζες ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας· διότι ἦτο ὡς ὁμαλωτάτη παιδίς, κατὰ τὰ ἀπώτερα μέρη τῆς ὁποίας ὁ ὕψθαλμος τοῦ ὁδοιπόρου διακρίνει καὶ τὸν ἐλάχιστον θάμνον, καὶ γνωρίζει ὅλας τὰς ἀνωμαλίας τῆς πρὶν εἰσελθῇ εἰς αὐτήν· διὸ οἱ οἰκεῖοι δὲν ἔγινον ὅτι ἡ Μάρθα εἶχεν ἐπιμονὴν ἀκλόνητον ὁσάκις ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει δίκαιον· ὅτι ἦτο μαλακὴ καὶ γλυκεῖα ἕως οὗ ὑπὸ τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιφάνειαν ἀπηνεῖτο βράχος, τὸν ὁποῖον δὲν προσέκρουε ποτὲ ἡ μήτηρ τῆς. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς δὲ αὕτη ἦτο εὐθυμίας· διότι ἡ Αἰκίνητος οὔτε ὠργίζετο, οὔτε ἐφιλονεῖκει. Ναὶ μὲν μεταξὺ τῆς τόσης εὐθυμίας ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔστειρετο καὶ ἀνυπομονησίας· διότι ἅμα ὡς ἀπεφασίζετο

τι, ἔπρεπε καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς ἀστραπή. Ἐνίοτε ἡ σθάνετο τοιαύτας ὁρμάς, ὥστε ἐπέτα ὡς κεραυνούς τοὺς λόγους της, πρὸς ἐκείνους ἰδίως τοὺς ὁποίους ἡγάπα περιπαθῶς· πίπτοντος ὁμῶς ἐνὸς μόνου δακρύου κατέπιπτον καὶ αἱ ὁρμαί. Ἀλλ' οὔτε ἐκράτει ἐαυτῆς, οὔτε ἐδοκίμασέ ποτε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἡ δὲ Μαρία ὡσάκις εὗρίσκετο εἰς τοιαύτην τινα ἐκρηξιν κατεπλήσσετο· ἀλλὰ καὶ ἡ Μάρθα κατεπλήσσετο ὡσάκις ἀνεκάλυπτε καὶ ἐλαφρὸν ἶχνος τῆς ὑπερβολούσης εὐαισθησίας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀδελφὴ της ἐκρυπτεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της.

— Τί πειράζει ἂν ἐνδώσῃς; ἔλεγεν ἡ μία. Τί πειράζει ἂν ἀναχωρήσῃς σήμερον ἢ αὔριον;

— Ἀ. τί κλαίεις ὅταν ἡ ἀνάδοχός σου λησμονῇ νὰ σέ φιλήσῃ τὸ πρωῒ; ἔλεγεν ἡ ἄλλη.

Καὶ αἱ δύο ἔσειον τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἔχεις αἶμα, ἔλεγεν ἡ Αἰκινέτος.

— Καὶ σὺ καρδίαν, ἀπεκρίνετο ἡ Μαρία.

Ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις διέγειρέ τινὰς σκέψεις εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Μάρθας.

— Πιθανόν, ἀνταπεκρίνετο μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν· μὲ φαίνεται ὁμῶς ὅτι τὰ αἰσθήματα εἶναι ὅπως καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν· ἡ τρυγὼν γογγύζει, ἡ χελιδὼν κελαδεῖ, ἀλλὰ κάθε μία μένει εἰς τὴν φωλεάν της.

Ὅτε ἡ Κ. Νελίς καὶ ἡ Μάρθα ἀνεχώρουν ἀπὸ Ραμβουλιέ, ἐπανήρχετο ἡ πρώτη γαλήνη, καὶ ἡ θύρα ἡνοίγετο μόνον εἰς τὸν Κ. Περρώ. Ἡ Κ. Ὀρβινὺ καὶ ἡ Μαρία κατέτριβον ὁκτὼ ἡμέρας διὰ νὰ τακτοποιήσωσι τὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐφαίνετο καλῶς, εἶχεν ἐπισκερθεῖ ἡ Μάρθα. Ἡ Μαρία συνήθριζεν ὅλα ὅσα ἐλησμόνησεν ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ της, καὶ τὰ ἐκρυπτεν ὡς κειμήλια· διὰ τοῦτο ἔλεγε συχνὰ ἡ Μάρθα ὅτι ἡ Μαρία ἔθετε πανταχοῦ καὶ ἀνὰ ἕν τεμάχιον τῆς καρδίας της. Ἐγραφε τότε εἰς Παρισίους διεξοδικὰς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐφαίνετο πόσον ἐλυπαίτο διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Αἰκινέτου. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατέφευγεν εἰς τὰ βιβλία καὶ τὴν μουσικὴν. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ὁ ἐπὶ μικρὸν συνταραχθεὶς βίος τῶν δύο φίλων τῆς μοναξιάς, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πρῶτον μονότονον καὶ ὁμαλὸν ῥεῦμα. Τὸ ἑσπέρας συνδιελέγοντο μόναι ἀκούουσαι τὸν χειμερινὸν ἀνεμὸν γογγύζοντα· ἡ Μαρία ἐκέντει, ἡ θεὰ της ἔγραφεν ἢ ἔρραπτε, καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Κ. Περρώ ἀνεχώρει. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν ἡ Κ. Νελίς καὶ ἡ Μάρθα, εὗρισκόμεναι εἰς τὸ Ἰταλικὸν μελόδραμα ἢ ἄλλο θέατρον τῶν Παρισίων, ἠτομάζοντο νὰ ὑπάγωσιν εἰς χορόν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἦλθεν ἐπιστολὴ εἰς Ραμβουλιέ γεγραμμένη ἀπὸ τὴν Μάρθαν καὶ περιέχουσα ὀλίγας λέξεις· ἡ Κ. Νελίς ἔπαυσε δεινῶς ἀπὸ πλευρίτιδος προσδύληθαι μετὰ τὸ τέλος χοροῦ· ἡ δὲ Κ. Ὀρβινὺ καὶ ἡ Μαρία μεταβάλλαι ἀμέσως εἰς Παρισίους εἰρον τὴν Κ. Νελίς ἀγωνιώσαν. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἡ ἀνθρώπ. Νοσμή κατέβη εἰς τὸ σκότος· ἡ δὲ Κ. Ὀρβινὺ καὶ ἡ Μαρία ἔφεραν τὴν Μάρθαν εἰς Ραμβουλιέ. Ὅσα δὲ προείπεν ὁ Κ. Περρώ εὐρέθησαν ἀληθῆ· διότι δὲν ἀρῆκε σχεδὸν τίποτε ἡ Κ. Νελίς· ἐὰν ἔζη θὰ ἦναγ-

κάζετο μετὰ τινὰς μῆνας ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὅτε ἡ Μάρθα ἔμαθε τὴν κατὰστασιν αὐτὴν, ἐχάρη καὶ εἶπε μετ' ἀφελείας· — Καλῆτερα ὅτι ἡ ταλαίπωρος μήτηρ μου δὲν ἐπρόφθασε νὰ λυπηθῇ.

Ὁ βίος τῆς Μάρθας ἔπαθεν οὕτως εἰπεῖν ἐπανάστασιν· ἡ ὁδὸν της ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς βαθυτάτη, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐφαίνετο ἀποροῦσα διὰ τὰ τότε δάκρυά της. Ὅτε ἔγινε λόγος νὰ μοιρασθῇ μετὰ τῶν δύο ἡ εὐτελὲς μητρικὴ περιουσία, ἡ Μάρθα ἀπήτησε νὰ δοθῇ τὸ μεγαλῆτερον μέρος εἰς τὴν ἀδελφὴν της, εἰπούσα· — Ἐγὼ ἐξώδευα ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ὅ,τι ἐξώδευεν ἡ ἀδελφὴ μου ἐντὸς ἐνὸς ἔτους· εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ τὰ λογαριάσωμεν. — Ἐκτοτε ἔδειξεν ἡ Μάρθα αἰσθηματα προστασίας τὰ ὁποῖα, ἀνατρέποντα τὴν φυσικὴν τάξιν τῶν πραγμάτων, ἀνέδειξαν αὐτὴν μὲν πρωτότοκον τὴν δὲ Μαρίαν μικροτέραν· ἡ μὲν πρώτη διεύθυνεν, ἡ δὲ δευτέρα ὑπήκουε. Καὶ σχεδὸν συγχρόνως ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ὀνομάζωσιν ἰδίως τὴν Μάρθαν Κ. Νελίς, ἐνῶ τὴν ἄλλην ἐκάλουν ἀπλῶς Μαρίαν. — Παράδοξον! ἔλεγεν ὁ Κ. Περρώ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ Μάρθα δὲν ἐστενοχωρεῖτο εἰς 'Ραμβουλιέ' διότι τοιαύτην εἶχε δραστηριότητα καὶ ἀνάγκην αἰωνίου κινήσεως, ὥστε εὗρισκεν ἀντικείμενα ἐνασχολήσεως καὶ ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀδελφὴ της κατέτριβε τὸν καιρὸν ἀναγινώσκουσα καὶ ὀνειροπολοῦσα. Ὅπως δένδρον εὐρωσταν μεταφυτευόμενον εἰς γῆν ξένην ἐκτείνει τὰς ῥίζας εἰς αὐτὴν καὶ ἀναλαμβάνει δυνάμεις, οὕτω καὶ ἡ Μάρθα, συνταραχθεῖσα ἐπὶ μικρὸν, ἀνέλαβε ζωὴν καὶ συνεδέθη μετ' αὐτῆς διὰ μυρίων δεσμῶν.

Ἡ Μάρθα δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὸν Βαλαντίνον· μετέβη μάλιστα καὶ μόνη εἰς Γριζὸλ διὰ νὰ τὸν ἰδῇ· ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι ὁ παπα-Λουκᾶς κληρονομήσας τὴν περιουσίαν ἀδελφοῦ πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἀπόντος καὶ ἀποθανόντος εἰς Βρασιλίαν, ἔστειλε τὸν νέον εἰς Παρισίους διὰ νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν τέχνην, τῆς ὁποίας τὰ πρῶτα στοιχεῖα εἶχε διδάξει πρὸς αὐτὸν ἡ φύσις. Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν Βαλαντίνος εἰργάζετο παρὰ γλύπτῃ, ὁ δὲ παπα-Λουκᾶς ἐξηκολούθει διδάσκων τὰ παιδία τοῦ χωρίου, εἰ καὶ ἀπέκτησε περιουσίαν ἀνεξάρτητον. Πολλὰκις ὁ ἄνθρωπος τοσοῦτον συνειθίζει ἐνεκα μακρῆς ἔξεως τὰς βασιάνους τοῦ βίου, ὥστε δυσκολεύεται νὰ παραιτήσῃ αὐτάς.

Ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐφαίνετο τότε ὑπέρποτε ἀνήτυχος. Πολλὰκις ἔμενεν ὀλοκλήρους ὥρας μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὸ ἑσπέρας δὲν ἤρχετο πάντοτε εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν, ἐλάμβανε πολλὰς ἐπιστολάς, ἀνεστέναζε καὶ ἀνεπικίρτα ὡσάκις ὑψηλὴ τις ὑπερέτις, τὸ ὄνομα Ἐλένη, πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν διατελοῦσα παρ' αὐτῇ, εἰτῆρχετο καὶ ἐβιβύριζεν εἰς τὸ οὖς της δύο ἢ τρεῖς λέξεις. Ἐνίοτε τὴν ἤκουαν ὁμιλοῦσαν περὶ τοῦ ἀνδρός της. Τοῦτο μάλιστα δυσχερῆσαι πρὸ πάντων τὸν Κ. Περρώ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐπρόφρε ποτε ἐκείνη μετὰ τῆς αὐτῆς συγκινήσεως μεθ' ὅσης ἐπρόφερε τὸ τοῦ μακαρίτου κόμητος.

— Φιλτάτη κυρία, εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Περρώ, μήπως ἀνενεώθῃ ὁ ἔρως σας πρὸς τὸν μακαρίτην Κ. Ὀρβινὺ;

Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη στενάζουσα στεναγμὸν ὅστις ἀπῆλπισε τὸν γέροντα Πασερῶ.

— Βέβαια, ἐπανελάθεν οὗτος, ὕστερα ἀπὸ ὅσα σὰς ἔλαμε πρέπει νὰ τὸν λυπηθεῖ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐξηκολούθει σιωπῶσα·

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Πασερῶ, ἤθελα νὰ ἤξεύρω, τί προτερήματα εἶχεν ὁ Κ. κόμης ὥστε νὰ τὸν ἀγαπάτε τόσο πολύ;

— Ἄ! ἀπεκρίθη τέλος πάντων ἡ Κ. Ὀρβινὺ ὑψώσασα πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς, κανεὶς δὲν ἐφίλει ὡς ἐκεῖνος τὸ χέρι. Μικρὸν μὲν τὸ πρᾶγμα ἀλλὰ σὲ ἐμάγευσεν.

Ὁ πλατωνικὸς ἐραστής της ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἀνεχώρησε.

Πόσα μυστήρια περιέχει πολλάκις μία λέξις! Μικρά, παχέια, λευκὰ καὶ ξανθὰ ἡ Κ. Ὀρβινὺ ὁμοιάζε τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ὁ Κάρολος Γόττης ζωγραφεῖ περὶ τῶν γυναικῶν τῆς Ἑνετίας· εἶχεν ὠραιότατους, μαλακοὺς καὶ ὑγροὺς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ῥίνα ὁπωσὺν ἀνυψωμένην ὡς τὴν τῆς Ροξελάντης διὰ τὴν ὁποίαν ἐγένοντο τόσαι εἰκόνες καὶ τόσοι στίχοι, τὸ στόμα ἀνθρώπου, τοὺς μυκτῆρας ῥοδαροὺς καὶ ἀκινήτους, πώγωνα κοῖλον, χεῖρας λευκοτάτας καὶ παχείας καὶ ἥθους ἐλκυστικόν. Οἱ βραχίονές της ἦσαν στρογγύλοι καὶ θαυμαστοί· μικρὰ δὲ οὖσα καὶ ὀκνηρὰ εἶχεν, ὡς καὶ ἡ ἀδελφὴ της, ὅψιν γυναικὸς ὅλως νέας· διότι εἰ καὶ εἶχε τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν ἡλικίαν, ἐφαίνετο ὅμως ὅτι ἦτο εἰκοσιπενταετής. Οἱ ὄμοί της ἦσαν τόσῳ λευκοὶ ὥστε ὁμοιάζαν χιόνα προσβαλλομένην ἀπὸ ἀκτῖνας ἡλίου. Ὑπανδρευθεῖσα νεωτάτη μετὰ τοῦ κόμητος Ὀρβινὺ δὲν ὑπῆρξε πολλὰ εὐτυχής· ναι μὲν ὁ σύζυγός της ἦτο ἀξίεραστός, ὠραίος, θαυμαστὸς κυνηγός, ὁμιλητικώτατος, ζωηρός, τολμηρὸς καὶ γενναῖος· ἀλλ', ὡς καὶ αὐτὸς ἔλεγεν, ἐγεννήθη μετὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν θὰ διέπρεπεν. Εἰς Παρισίους ἐπεδόθη εἰς μυρίας παρεκτροπὰς, καὶ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν κατέφαγε τὴν περιουσίαν του ἥτις δὲν ἦτο ἀναξία λόγου. Ἡ Αὐρηλία, ἡ ὁποία τὸν ἠγάπα, θὰ ἐπέστρεπε βεβαίως νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὴν προικὰ της, ἐὰν πρὸς ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ ἀσωτίαις ὁ σύζυγός της δὲν ὑπέπιπτε καὶ εἰς μικρά τινα ἀμαρτήματα, καθ' ἃ ὁ ἔρως ἐπεκράτει τῆς θήρας καὶ τῆς χαρτοπαιξίας. Ἡ ξανθὴ κεφαλὴ τῆς Αὐρηλίας ἐθερμάνθη, ἡ οἰκογένεια ἀνεμίχθη, ὁ κόμης δυσπρεστήθη, καὶ μετ' ὅλην τὴν ἐπανάστασιν τῆς καρδίας της ἡ κόμησσα συγκατετέθη εἰς τὸ νὰ χωρισθῇ τὸν σύζυγόν της. Καὶ οὗτος μὲν μέινας ἐλεύθερος ἔζησεν ἀνέτως, ἐκείνη δὲ ὡς περιστέρα ἥτις τραυματισθεῖσα καταφεύγει εἰς τὰ δάση, ἦλθεν εἰς Ραμβουλιέ, ὅπου νυχθήμερον ἐστέναζε, μὴ ἐννοοῦσα πῶς ἀπεφάσισε νὰ χωρισθῇ ἄνθρωπον φιλοῦντα τοσούτῳ τρυφερῶς τὴν χεῖρα τῆς συμβίας του.

Οἱ συγγενεῖς τῆς Κ. Ὀρβινὺ γνωρίζοντες τὴν ἀγαθὴν της καρδίαν προσεῖχον μὴ συγχωρήσῃ τὸν κόμητα· οὗτος ὅμως, ἐπειδὴ πλῆθος δανειστῶν ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικήν. Ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἔκλαυσε πολύ. Μετὰ τινα καιρὸν διεδόθη ἡ εἰδησις ὅτι ὁ κόμης ἀπέθανε, καὶ οὕτως ἔπαυσε πᾶς

λόγος περὶ αὐτοῦ· μόνη ἡ κόμησσα ἐνετράφη εἰς τὴν θῆαν μικρᾶς εἰκόνας παριστανούσης τὸ εὐγενές καὶ μειδιῶν πρόσωπον τοῦ ἀγνώμονος, τοῦ προδόσαντος μὲν τὴν σύζυγον ἀγαπωμένου ὅμως παρ' αὐτῆς.

Ἀλλὰ μετὰ δώδεκα ἔτη, μόλις ἀναχωρήσαντος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς Κ. Ὀρβινὺ τοῦ πνευματικοῦ της (διότι μετὰ τὸν χωρισμὸν ἡ καρδία της στερηθεῖσα τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου της εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς τὰ θρησκευτικὰ), ἐλθοῦσα ἡ Ἐλένη εἶπεν ὅτι ξένος τις ἐπεθύμει νὰ τὴν ὁμιλήσῃ.

— Τί ξένος; ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Ξένος, ὑψηλὸς ὡς ὁ κανδυλάπτης μας καὶ μαλακρός. Μόνον τὰ μυστάκια καὶ τὰ μάτια του φαίνονται... Τὸν ἀπεκρίθη ὅτι εἶσθε ἐνασχολημένη, αὐτὸς ὅμως ἐκάθησε καὶ περιμένει.

Πρῶτον τότε ἐπὶ ζωῆς της ἡ Ἐλένη δὲν ἐστράφη νὰ ἰδῇ μίαν μαύρην ὄρνιθα ἡ ὁποία ἀνατραφεῖσα παρ' αὐτῆς ἔτρεχεν αἰωνίως κατόπιν της. Εἰς μάτην ἔκλωζεν ἀνήσυχος ἡ ὄρνιθα, διότι ἡ Ἐλένη παραζαλισμένη μόνην τὴν κυρίαν της ἠτένιζε. Τέλος πάντων κατέβη ἡ Κ. Ὀρβινὺ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἀνέμενεν ὁ ξένος· μόλις δὲ τὸν εἶδε καὶ ἀφῆκε μεγάλην φωνήν.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ὁ κόμης ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρά της.

Τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας τῆς ὠραίας Αὐρηλίας, καὶ ἐφάνη ὅτι ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν της. — Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν, σὺ εἶσαι, Ραούλ!

Ὁ δὲ κόμης, ὅστις ἐξηκολούθει κρατῶν τὴν δεξιάν της γυναικὸς του, τὴν ἠσπάσθη ἐκ νέου, καὶ ἰδὼν μετὰ μειδιάματος περὶ ἑαυτὸν·

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπε, φθάνουν τὰ λόγια... ἔχω χρέη.

Ἡ δὲ Κ. Ὀρβινὺ δραμοῦσα πρὸς τὴν θύραν, διέταξε νὰ μὴ δεχθῶσι κανένα ἄλλον, καὶ τρέμουσα, πάλλουσα, δακρύουσα ἐκάθηπεν.

— Εἶσαι θαυμασία, εἶπεν ὁ κόμης μέφων ἡν γλυκεῖαν μόνη σὺ με ἐγνώρισες. Χθὲς ἐδείπνησα με δύο παλαιούς φίλους οἱ ὅποιοι οὕτε ὑποπτεύονται ὅτι ζῶ.

Καὶ παρατηρῶν τὰς χεῖράς της·

— Χέρια, εἶπε, νέας εἰκασὶ χρόνων· φαίνεται ὅτι οἱ ἐδικοί σου χρόνοι ἔχουν ἀπὸ ἑξῆς μῆνας. Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα διὰ τὰς ὑποθέσεις μας. Καὶ πρῶτον μὲν σὲ λέγω ὅτι ὀνομάζομαι Σαιντεβὺ καὶ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Μεξικὴν. Ὁ Κ. Ὀρβινὺ ἀπέθανε, καὶ ἄς μὴν τὸν ἀναστήσωμεν, διότι εἶχε πολλοὺς δανειστάς.

Καὶ διηγῆθη ἐν συντόμῳ τὰ ταξιδιὰ του· εἶπεν ὅτι δὲν εἶδε τί περίεργον εἰς κανὲν μέρος, καὶ ὅτι πανταχοῦ εὗρε τὰς αὐτὰς ἀνοπίας καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ἐνίοτε ἦτο κύριος καὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων· ἀλλὰ τὰ χρήματα εἶχον τὴν παράδοξον μανίαν νὰ μὴ μένωσιν εἰς τὰ θυλάκιά του. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ τοὺς Παρισίους, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζεν ὅτι ἐλησμόνησε διὰ παντός, ἐγεννήθη εἰς τὴν καρδίαν του· ὅθεν ἀποχαιρετίσας καὶ δάστη, καὶ μεταλλεῖα, καὶ παιδιάδας, καὶ βράχους ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήρην, ἐλπίζων μάλιστα ὅτι ἡ μητρόπολις τῆς Γαλλίας θὰ τὸν ζωογονήσῃ. Ἡ συλλογὴ τῶν ταλλήρων καὶ τῶν λιρῶν τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐκ Νέας Αὐρηλίας

ἀνελύθη ὑπὸ τὸν καύσωνα τοῦ γαλλικοῦ ἡλίου· ἀλλ' ἠλπιζεν ὅτι ἡ σύζυγός του, ἀμείψουσα τὴν διάκρισιν μεθ' ἧς ἐφέρθη πρὸς αὐτὴν ἀφοῦ ἐχωρίσθησαν, θὰ ἐπεδαψίλευεν αὐτῷ μικράν τινα ποσότητα φράγκων.

Ἐνῷ δὲ ἔλεγε ταῦτα μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας καὶ ταχύτητος, ἡ κόμησσα τὸν ἠτένιζε σιωπῶσα, καὶ δάκρυα ἔρρεον εἰς τὰς παρειάς της.

— Εὐρίσκεις ὅτι ἐγῆρασα; εἶπεν ὁ κόμης ἀνασηκώσας ὀλίγον τὴν πρὸς τοὺς κροτάφους ψαρὺν κόμην του· τὸ δημοκρατικόν μου τοῦτο γένειον εἶναι ἴσως γελοῖον... ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ κόσμος ὅλος ὡς σύ... γηράσκει.

Ἡ δὲ Κ. Ὀρβινιὺ συνένωσασα τὰς χεῖρας· — Ἄ, Ραούλ! ἀνεφώνησε.

Τὸ γλυκὺ τοῦτο ἐπιφώνημα ἀνακαλοῦν γλυκυτέρας ἀναμνήσεις συνεκίνησε τοσοῦτον τὸν Σαιντέβ, ὥστε ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν της μετ' ἀσυνήθους θερμότητος.

— Ἦμην τόσῳ νέος τότε! ἐπιθύρισε μὲ φωνὴν σιωπτικὴν ἅμα καὶ μελιχίαν.

Ἡ συνομιλία παρετάθη ἔτι ὀλίγον, καὶ ἡ Κ. Ὀρβινιὺ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀπέναντι τὸν διάβολον, ἀλλὰ διάβολον μαγεύοντα αὐτήν.

— Μὲ δίδεις λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχωμαι ἐνίοτε νὰ σὲ βλέπω; ἠρώτησεν ὁ κόμης στρέφων τὸν μύστακά του ἐνώπιον κατόπτρου.

— Ἡ οἰκία εἶν' ἐδική σου, ἀπεκρίθη ἡ ταλαίπωρος κόμησσα μετὰ ζέσεως, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὁδοιπόρου.

— Ἀλλὰ, φιλότατη μου, θὰ βάλῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου τὴν καταστροφὴν.

Εἶπε καὶ ἐξῆλθε προσεκτικὸς ὁπισθεν τῆς οἰκίας· ἡ δὲ Ἑλένη, ἥτις εἶχεν ὑποπτευθῆ ὅτι ἦτο ὁ κόμης, ἐκάθητο συνεσταλμένη εἰς τινα σκοτεινὴν γωνίαν, μεταξὺ φρυγάνων, ἔχουσα τὴν ὄρνιθα εἰς τὰ γόνατά της. Καὶ ὅτε ἤκουσε τὴν μικρὰν θύραν τρίζουσαν, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνατείνασα πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας· — Ζῆ λοιπὸν! ἀνεφώνησε. Τί χαρὰ διὰ τὴν καλὴν μου κυρίαν!

Γ'.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ βίος τῆς Κ. Ὀρβινιὺ ὑπῆρξε μακρὰ σειρὰ παραγῶν καὶ συγκινήσεων· ἠπόρει ἡ ταλαίπωρος εἰάν ἐπρεπε νὰ ἐπιθυμῇ ἢ νὰ φοβῇται τὴν παρουσίαν ἐκείνου ὅστις ἐπλανᾶτο περίξ αὐτῆς. Αἱ συναγεῖς αὐτῆς ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ αἱ λαμπραὶ ταινίαι μεθ' ὧν ἐκόσμει τὸ στῆθός της, ἀπεδείκνυν ὅτι διπλὴ θερμὴ κατέπλεγε τὴν καρδίαν της. Καὶ κατὰ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ἀνεσκίρτα, ἠρυθρία καὶ ὠχρία. Ἡ δὲ Λεικίνητος, τῆς ὁποίας ἡ ὀξύδερκεια καὶ ἡ φαιδρότης δὲν ἀπέλιπόν ποτε, ἐχάδευε τὴν θεῖαν της καὶ ἔλεγε·

— Ἐγείνες ὡς κώδων, θεῖα μου· πάλλεις ἀδικοῦτως. Φοβοῦμαι μὴν ἀπεφάσεις νὰ κόμης ἔφοδον κατὰ τῆς καρδίας τοῦ Περσέω.

— Σιώπα, φλύαρη! ἀνέκραζεν ἡ Κ. Ὀρβινιὺ νομίζουσα ὅτι ὁ κόμης θὰ εἰσῆρχετο ἀπὸ τὴν θύραν ἢ θὰ ἐπῆδα ἀπὸ τὸν ἐξώστην.

Ἡ Ἑλένη εἰδοποιηθεῖσα ἀπῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου καὶ τὴν ἠνοιξεν ἀθορύβως, διότι πρὸ

ὀλίγου εἶχον ἀλειφθῆ μὲ ἔλαιον οἱ στόριγγες καὶ τὰ κλειθρα.

— Ἐπέστρεψεν! ἐπιθύρισε σφραγισθεῖσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ὅτε τὰ ταξείδια, οὔτε ἡ ἀχρηματία, οὔτε οἱ κόποι ἰσχυσαν νὰ μεταβάλλωσι τὸν κόμην. Ὁ Σαιντέβ ἦτο ἀναλλοίωτος αὐτὸς ὁ Ὀρβινιὺ ἢ Κ. Ὀρβινιὺ ἐστερήθη ὅλην τὴν ἡσυχίαν της. Ὅτε μὲν ἦτο μόνη ἐσκέπτετο τὰς ἀνεψιάς της, τὰς ὁποίας κατὰ χρέος συγγενικὸν καὶ διότι πρὸς τοῦτοις τὰς ἡγάπα ἤθελε νὰ υἱοθετήσῃ· ὅτε ὅμως ἤρχετο ὁ κόμης, αἱ ἀποφάσεις της ὅλαι ἐματαιοῦντο· ἦτο πλησίον τοῦ ὡς κηρίον τηκόμενον ὑπὸ τοῦ πυρός. Τὴν ἐτυπτε δὲ ἡ συνείδησις, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φέρῃ κατὰ νοῦν τὸ μέλλον τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ.

Ἡ δὲ Μαρία, ἥτις ἔμεινε σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ δωμάτιόν της δὲν ἔβλεπε τί ἐγίνετο· ἐνόμιζεν ὅτι ἡ θεῖα της ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε ὡς κατὰτρίβουσα πλεיותרον χρόνον εἰς ἔργα εὐσεβῆ. Καὶ ὅτε ἀπέκαμνε κεντοῦσα, ἔβλεπε τὸν παλαιὸν πύργον τὸν ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α' ἀνεγερθέντα, τὰ δένδρα, τὰ δάση καὶ ὠνευροπόλει.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῷ ἡ Ἑλένη παρεκίνει τὴν κυρίαν της νὰ θεωρήσῃ λογαριασμὸν τινα, ἡ Κ. Ὀρβινιὺ ἔδωκε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν Λεικίνητον ὁρμαθὸν κλειδίων καὶ εἶπεν·

— Ἰδοῦ, πάρε τα καὶ τακτοποίησε τὰ πάντα.

Ἡ Μάρθα παρετήρησε τὸν ὁρμαθὸν, ὁ ὁποῖος τῇ ἐφάνη ἄσχημος καὶ βαρὺς· ἀλλὰ δὲν ἐδίστασε πολλὴν ὥραν.

— Τίς ἠξεύρει; εἶπε· πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ διασκεδαστικά ὅπως καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φορέματα.

Ἐκτοτε ὅλοι ἀπετείνοντο εἰς αὐτήν, αὐτὴ δὲ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐνησχολεῖτο εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα τότε πρῶτον ἐμάνθανεν. Ἀλλὰ διὰ τί ἡ Κ. Ὀρβινιὺ ἀνέθεσε μᾶλλον εἰς τὴν Μάρθαν, τὴν θορυβώδη καὶ τὴν ἀκατάστατον, τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἐμδριθῆ Μαρίαν; Καὶ αὐτὴ τὸ ἠγνόει.

Ἐν τοσοῦτῃ τὸ ἔλαιον τῶν κλειθρῶν καὶ τῶν στοριγγῶν τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου δὲν ἐξτράινετο, ἡ δὲ υἱία τῆς Κ. Ὀρβινιὺ προσεβλήθη. Ἡ ἀγαθὴ αὐτὴ γυνὴ ἠσθάνετο τύψιν συνειδήσεως ὅτι ἐκρυπτε τὴν ἀλήθειαν ἀπ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡγάπα. Πλὴν τούτου αἱ μυστηριώδεις σχέσεις της μετὰ τοῦ κόμητος εἶχόν τι ἄτοπον, ἀνοίκειον εἰς τὸν χαρακτῆρά της. Ποσάκις ἐπροσπάθησε νὰ καταπείσῃ τὸν ἄστατον ἐκείνον, ὅτι εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἦτο νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν ἄνευ κόπων. Τῷ ἔλεγεν ὅτι ἔχει καὶ κατοικίαν, καὶ οἰκογένειαν καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ· ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἡγάπα τοιαύτην εὐτυχίαν. Ἰδοῦ διὰ τί ἐπαγε δεινῶς ἡ ταλαίπωρος ἥτις, εἰάν δὲν τὸ ἀπηγόρευεν ὁ σύζυγός της ἠθελεν ἀνακράζει μεγαλοφῶνως· — Ἰδοῦ ὁ σύζυγός μου ἐπέστρεψεν· ἔλθετε νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πῖωμεν! — Πολλάκις προσεβόλλετο ἀπὸ θερμῆς, καὶ συνεχῶς δὲν ἐκοιμάτο δι' ὅλης τῆς νυκτός· ἡ Ἑλένη, ἠπόρει τί νὰ πράξῃ. Πρῶταν τινὰ ἰδοῦσα ὅτι ἔκαιον αἱ χεῖρες τῆς κυρίας της, εἶπε·

— Τὴν νύκτα εἶδα εἰς τὸν κῆπον τὸν κύριον . . .

Ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐγένεε κάτωχρος, καὶ θεὶς τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος·

— Σιώπα, ὑπέλαβε, δὲν εἶδες τίποτε . . . φθάνει!

Καὶ ἐκάθησεν ὡς παράφρων. Ἡ δὲ Ἐλένη γονυπετήσασα ἠσπάζετο τὰς χεῖράς της μὲ σέβας, μὲ ἀγάπην καὶ μὲ θυμόν. — Θεέ μου! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, μία καρδία τόσο καλὴ! . . . Τί εἶναι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ἄνδρες; . . . Οὔτε διὰ τὸν καλλήτερόν των δὲν θὰ ἐδίδα τὴν ὀρνιθὰ μου.

Ἐν τοσούτῳ ἡ Μάρθα ἐκυβέρνα τὰ τῆς οἰκίας· ἐνοικιασταί, ἐπιστάται, συμβολαιογράφοι, ὅλοι εἰς αὐτὴν ἀπετείνοντο. Αἰωνίως ἐκράτει κονδύλιον εἰς τὰς χεῖρας. — Ἐγὼ, ἔλεγεν, ἡ ὁποία μόνον διὰ τὰ στολίδιά μου ἔγραφα! — Καὶ ὅτε τὴν ὠμίλουν διὰ συμβόλαιον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο, κατέβαλε κόπους διὰ νὰ μὴ γελάσῃ. Ἐνίοτε ἀνεπόλει τοὺς Παρισίους, τοὺς χοροὺς, τὰ θεάτρα, τὰς συναναστροφάς, τὰ ἡλύσια πεδία· ἀλλ' αἰφνης ἤκούετο ἡ φωνὴ τῆς Ἐλένης.

— Κυρία Μάρθα, ἦλθεν ὁ ἐπιστάτης τῆς Γριζόλ καὶ λέγει ὅτι τρέχει ἡ μάνδρα.

Ἡ δὲ Μάρθα σείουσα τὴν κεφαλὴν· — Εἰς τὸ καλόν, ἔλεγεν, οἱ χοροί. Ἴδου τὰ πρόβατα!

Πρὸ δεκαπέντε ἢ δεκαοκτὼ μηνῶν συνέβαινον ταῦτα, αἱ νέαι ἀδελφαὶ εἶχαν ἤδη ἀποβάλει τὰ πένθημα, ὅτε ἔφεραν εἰς τὴν Κ. Ὀρβινὺ ἐπιστολὴν ἥτις τὴν κατετάρaxεν· ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὕτη ἦτο τοῦ κόμητος, ὅστις ἔγραφεν ὅτι ὑπόθεσίς της, χάριν τῆς ὁποίας ἔλπιζε ν' ἀποκατασταθῇ διὰ παντός εἰς Παρισίους, ἀπέτυχε, καὶ ὅτι ἐὰν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων δὲν ἔστελλε πρὸς αὐτὸν χρηματικὴν τινα συνδρομὴν, τῆς ὁποίας ὥριζε τὸ ποσόν, θ' ἀπέθνησκεν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐσήμανεν ἀμέσως τὸν κώδωνα καὶ διέταξε τὴν Ἐλένην νὰ ἐτοιμάσῃ ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὰ τοῦ ταξειδίου της. Συνήθροισεν ὅσα χρήματα εἶχε, ἐκένωσε τὰ θυλάκια τῆς Μάρθας, καὶ ἐδανείσθη ἐκὰς τοσούτην χρυσῶν νομισμάτων ἀπὸ τὸν Κ. Πασερῶ· ἡ Μάρθα ἠσθάνετο ἀνησυχίαν διὰ τὴν τόσην ταραχὴν τῆς θείας της· βλέπουσα ὅμως τὴν ζήλοτυπίαν τοῦ ταλαιπώρου δικηγόρου, προσπαθοῦντος νὰ ἐννοήσῃ τὰ διατρέχοντα καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ἀσυνήθους τούτου ταξειδίου, δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά της.

— Πῶς ἔχεις ὁρεξίν νὰ γελάς! ἔλεγεν ἡ Μαρία, ἀμνηχανοῦσα τί νὰ ὑποθέσῃ.

— Καὶ τί τρέχει; ἔλεγεν ἡ Μάρθα, τόσο μᾶλλον ἀνήσυχος ὅσον ἐσυμπέραινε ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς Ἐλένης ὅτι κάτι τι σπουδαῖον συνέβαινε· ἡ ἀνάδοχός σου μεταβαίνει εἰς Παρισίους· μήπως εἶναι ἀνθρωποφάγοι ἐκεῖ;

— Ἄ, κυρία, κυρία! εἶπεν ἡ Ἐλένη ἐτοιμος νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Κ. Ὀρβινύ. Ἐβιάσθη ὅμως νὰ σιωπήσῃ διὰ τὴν ἡ κυρία της ἔριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀπειλητικόν. Στρέψασα δὲ τὴν κεφαλὴν· — Παρακαλῶ, εἶπε, νὰ φροντίζετε τὴν μαύρην μου ὀρνιθὰ· ἡμεθα τόσο ἡσυχοὶ σήμερον τὸ πρωῒ!

Ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐφίλησε τὴν Μάρθαν καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν μυστικά· — Ἐὰν δὲν ἐπιστρέψω γρήγορα θὰ σὲ γράψω.

Ἡ Μάρθα ἀνετριχίασε καὶ ἀπεκρίθη· — Ἐὰν μὲ ἔχῃς ἀνάγκην, εἶμαι ἐτοίμη.

Ἡ δὲ Μαρία ἐγένεε κάτωχρος· διότι ὁσάκις ἔλειπεν ἡ θεία της ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πᾶν ἀπωλέσθη. Ὁ Πασερῶ κατηφὴς καὶ κρατῶν τὴν ῥάβδον τοῦ ἐβλεπε τὴν ὁδόν, καὶ ὑπωπτεύετο ὅτι ἄγνωστός τις ἀντερρστής ἐσφετερίσθη τὴν ὥρϊάν του φίλην· ἡ δὲ Μάρθα λαβοῦσα καὶ τῶν δύο τὰς χεῖρας· — Ἐλᾶτε, εἶπε, νὰ προγευθῶμεν. — Διότι ἐδόξαζεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δεικνύῃ τὴν λύπην της ὁσάκις εἶχεν.

Ἐλθοῦσα εἰς Παρισίους ἡ Κ. Ὀρβινὺ, κατέτριψεν ὥρας τινὰς τρέχουσα εἰς τοὺς δανειστάς τοῦ ἀνδρός της· κατῴρθωσε δὲ νὰ ἀναστείλῃ τὰς καταδιώξεις· πλὴν ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι ἐγγέλων βλέποντες γυναῖκα φροντίζουσιν τόσο ἐνθέρμως διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Κ. Σαιντέβ. Διερχομένη διὰ τῶν boulevards περιχαρὴς καὶ κρατοῦσα ἔγγραφα, εἶδε τι φοβερόν, καὶ ἤρπασεν ὡς ἔξω φρενῶν τὸν βραχίονα τῆς Ἐλένης. Εἶδε τὸν κόμητα ἐξαρχόμενον ἀπὸ τὸ καφενεῖον τῶν Ἀγγλων, σίγαρον ἔχοντα εἰς τὸ στόμα καὶ γυναῖκα εἰς τὴν πλευράν, τῆς ὁποίας ἡ μακρὰ μεταξωτὴ ἐσθῆς ἐσάρωνε τὰς ὁδοὺς. Ὁθεν ἐστάθη, διότι ἠσθάνετο ζάλην τρομεράν. — Ἄς περάσωμεν, κυρία, ἄς περάσωμεν, εἶπεν ἡ Ἐλένη, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐγένεε κατακόκκινον ἀπὸ θυμόν. — Ἀλλὰ πρὶν περάσωσιν ὁ Σαιντέβ καὶ ἡ σύντροφός του ἀνέβησαν εἰς ὠραῖον ὄχημα καὶ ἔγειναν ἄφαντοι. Ἐὰν ἡ Ἐλένη δὲν ἐκράτει τὴν κυρίαν της βεβαίως θὰ ἐπιπτεν· οὔτε νὰ κλαύσῃ δὲν εἶχε δύναμιν, τόσο εἶχε προσβληθῇ ἡ καρδία της· τὸ ὄνομα τοῦ Ραούλ ἐπανήρχετο ἀδιακόπως εἰς τὸ στόμα της ὡς ἐὰν ἐζήτει νὰ πεισθῇ ἢ νὰ ἀμφισβιάσῃ ὅτι ἐκεῖνος ἦτο· ἡ Ἐλένη τὴν ἔσυρε, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπανήλθον εἰς Ραμβουλιέ, ὅπου ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐφθασεν ὡς νεκρά. — Θὰ τὴν φονεύσῃ, ἐψιθύριζεν ἡ Ἐλένη ἐνῶ ἀπέβαλλεν ὡς παιδίου τὰ φορέματα τῆς κυρίας της. — Ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐμπόδισε διὰ νεύματος τὴν Ἐλένην ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Μαρίας καὶ τὸν Πασερῶ· ἡ δὲ Μάρθα ἐφρόντιζε περὶ τῆς θείας της, ἔλεγε γλυκὰ λόγια καὶ τὴν ἐφίλει. Ἡ Ἐλένη, ἡ ὁποία δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸν της, ἐζήλθε ψιθυρίζουσα· — Πρὸς τί λοιπὸν ἔγειναν οἱ χωροφύλακες;

Ἡ θέρμη τῆς Κ. Ὀρβινύ τοσούτον ἠύχηνεν ὥστε ἐφοβήθη ὁ ἰατρός, ἀναγνωρίσας μάλιστα ἐκ διαφόρων συμπτωμάτων ὅτι σπουδαιότατα ἦσαν τὰ αἷτια αὐτῆς. Ὁμοιάζε πῦρ καῖον ὑπὸ τὴν στάατην, τὸ ὅποιον ἄμα ὡς διαδοθῶσιν αἱ φλόγες δὲν σβέννυται πλέον. Διὸ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος ὁ ἰατρός δὲν εἶχε πλέον ἐλπίδας· ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔπεσεν ἀσθενὴς ἡ Κ. Ὀρβινὺ ἐσιώπα ἀδιακόπως. Καὶ ἡ μὲν Μαρία ἐκλαiven, ἡ δὲ Μάρθα ἀνέβαινε, κατέβαινε καὶ ἐνίοτε ἐτρυγώδει· ἀλλ' ὅτε δὲν τὴν ἐβλεπέ τις, τὴν φαιδρᾶν αὐτὴν νέαν, ἐσφόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὁ Κ. Πασερῶ ἦτο ἀξιοδάκρυτος.

Πρωῖαν τινὰ ἐνῶ ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἐλένη προσκύνοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀσθενὴς ἐστράφη πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ εἶπε·

— Γρήγορα ἀνοίξε τὸ γραφεῖόν μου ἐκεῖνο· εἰς

ἐν συρτάρι θὰ εὕρης πουγγίον γεμάτον μὲ φλωρία καὶ λάβε το.

— Νὰ τὸ λάβω;

— Ναί, γρήγορα.

Ταραχθεῖσα ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θείας τῆς ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ· ἡ δὲ ἀσθενὴς τὴν ἐβλεπε μετὰ μεγίστης ἀγωνίας.

— Τὰ ἐπῆρες; ἤρώτησε.

— Ναί· τί νὰ τὰ κάμω;

— Νὰ τὰ φυλάζῃς· διότι ἐὰν ἤρχετο θὰ τὰ ἔδιδα. — Ἡ Μάρθα ὑποθέσασα ὅτι ἐπαθον αἱ φρένες τῆς θείας τῆς, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην.

— Δὲν ἐννοεῖς, εἶπεν ἡ ἀσθενὴς· ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι, ἡ κεφαλὴ μου εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ διὰ τοῦτο βιάζομαι νὰ σὲ εἰπῶ ὅ,τι σὲ εἶπα. Τὰ φλωρία ἐκεῖνα κρύψε τα καλὰ καὶ μὴν τὰ δώσης εἰς κανένα· θὰ σὲ βοηθήσουν νὰ ζήσης, ἢ τοῦλάχιστον νὰ περάσης τὰς πρώτας ἡμέρας· ἡ διαθήκη μου εἶναι εἰς τὸν συμβολαιογράφον· ἐπιθυμῶ νὰ λάβῃς τὴν διαχείρησιν τῶν ὀλίγων πραγμάτων τὰ ὅποια μὲ μένουν. . . Σὲ τὰ ἀφήνω ὅλα.

Ἡ Μάρθα κατεταράχθη, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἡ θεία τῆς ἐκίνησε τὰ δάκρυά τῆς· ἀντέκοψε δὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτῆς εἰπούσα·

— Πρὸς τί τοιαῦτα λόγια ἀφοῦ ἡ θερμὴ ὀλιγοστεύει; Χάρις τῷ Θεῷ πολὺν καιρὸν θὰ ζήσωμεν ἀκόμη εἰς Ῥαμβουλιέ. . .

— Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Ὀρβινιὺ . . . ὅλοι οἱ ἱατροὶ τοῦ κόσμου δὲν ὤφελοῦν . . . Εἶμαι χαμένη . . . Μὴν κλαίεις . . . Ἡ εὐθυμία σὺ ἀρμόζει καλῆτερα . . . Σὰς μόνον, παιδί μου, λυποῦμαι.

Καὶ κλίναντα πρὸς τὴν ἄκρην τῆς κλίνης ἔλαβε καὶ τὰς δύο χεῖρας τῆς Μάρθας· ἔπειτα δὲ μὲ ὕψος ἐπιτακτικὸν εἶπεν·

— Εἶσαι μὲν νεωτέρα, ἀλλὰ καὶ πρωτότοκος· σὲ ἀναθέτω τὴν ἀδελφὴν σου· μὴν τὴν ἀφήσης . . . Εἶναι εἰς τὴν γῆν ὡς τὸ ἄκακον νεογέννητον βρέφος. Σὺ δὲ, φοβοῦμαι, δὲν θὰ χορεύσης μὲν πολὺ, ἀλλὰ ἔχεις καὶ γενναιότητα καὶ καρδίαν· ἔχε τας καὶ διὰ τὴν ἀδελφὴν σου.

— Μετ' ὀλίγον δὲ θεῖσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Μάρθας ἐπρόσθεσεν ἐντόνως· — Ἐχε καλὰ τὸν νοῦν σου· ἡ Μαρία εἶναι παιδί . . . σὲ τὴν ἀφιερώνω.

— Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἠκούσθη ἀνοιγομένη ἡ θύρα τῆς οἰκίας.

— Ἡ ἀδελφὴ σου, εἶπεν ἡ ἀσθενὴς, ἔρχεται· φίλησέ με γρήγορα. Δὲν ἤθελα ν' ἀποθάνω καὶ νὰ σὰς ἀφήσω δυστυχεῖς . . . Ἐὰν ἡ βαπτιστικὴ μου ἡζευρε τὰ διατρέχοντα, δὲν θὰ ἔξῃ ἡ ταλαίπωρος! Εἶναι ὡς τὰ βρέφη τὰ ὅποια κλονίζονται καὶ ἐπάνω εἰς τὴν πρασινάδα . . . καὶ δυστυχῶς πέτρας θὰ ἀπαντοῦν εἰς τὸ ἔξῃς τὰ βήματά τῆς! . . . Βοήθησέ την . . . Μὴν τὴν ἀφήσης.

Ἡ Μάρθα ἐμειδίασεν ἰδοῦσα τὴν Μαρίαν.

— Ἐχεις σήμερον καλὴν ὄψιν, εἶπεν ἡ Μαρία ἀ-

σπασθεῖσα τὴν θεῖαν τῆς, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἦτο ζωηρὸν διὰ τὴν γενομένην ὁμιλίαν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εἶμαι πλέον ἡσυχῇ.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, καὶ τὴν αὐγὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα· ἠναγκάσθησαν δὲ νὰ μεταφέρωσι τὴν Μαρίαν εἰς ἄλλον κοιτῶνα, διότι ἦτο ὡς κεραυνόπληκτος.

Μεταξὺ τοῦ μεγαλητέρου θορύβου ἀνθρωπὸς τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ δὲ Ἑλένη ἰδοῦσα αὐτὸν ἔτρεξεν ὡς λέκινα καὶ δράξασα τὸν βραχίονά του· — Ἀ, κύριε! ἀνέκραξεν· ἔλα νὰ ἰδῇς τί ἔκαμες! — Καὶ σύρασα μὲ ἀκαμάχητον δύναμιν αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου ἦτο ἡ νεκρά· — Ἰδέ! εἶπεν ὠθήσασα αὐτὸν πρὸς τὴν κλίνην παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἡ Μάρθα.

— Ὁ Κ. Ὀρβινιὺ ἔγεινε κάτωχρος, καὶ συνεστάλη τὸ πρόσωπόν του.

— Ἄ! εἶπε, μὲ ἡγάπα πολὺ! . . .

Ἡ δὲ Ἑλένη μεταβάσα πρὸς τὴν θύραν ἤνοιξε καὶ ἐξῆλθε κρᾶζουσα· — Ἐὰν μείνω θὰ συμβῇ κακόν!

Ὁ δὲ ξένος ἦλθε πρὸς τὴν νεκρικὴν κλίνην ἀσκεπής. Ἡ Μάρθα τὸν παρετήρει σιωπῶσα κλίναντα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν χεῖρα τῆς νεκρᾶς, ἀσπασθέντα αὐτὴν καὶ ἀποσύραντα τὸν δακτύλιον.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα.

Ὁ Ὀρβινιὺ ἀνεσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν.

— Ἐγὼ τὸ εἶχα δώσει, κυρία, συγχωρήσατέ με νὰ τὸ λάβω ὀπίσω.

Ἡ Μάρθα κατεπλήχθη· ἀλλ' ἀνανήψασα ἀμέσως, ὡς ἦτο σύνηθες εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς·

— Ἐάν, εἶπεν, ὡς συμπεραίνω ἀπὸ τοὺς λόγους σας, εἰσθε ὁ θεὸς μου κόμης Ὀρβινιὺ, ἡ οἰκία καὶ ὅ,τι περιέχει εἰν' ἐδικά σας.

Ὁ Ὀρβινιὺ ἀνεστηκώθη ἔχων ἥθος ἀνδρὸς εὐγενούς.

— Κυρία, εἶπε, θὰ σὰς ὁμίλησιν δι' ἐμέ· πιθανόν νὰ εἶμαι ἄσωτος, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀσυνείδητος . . . Εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ὅποια πρῶτον τότε συνηντῶντο, ἠτένισαν ἀλλήλα. Αἰσθημά τι ἀόριστον διεγερθὲν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μάρθας εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἡ θεία τῆς εἶχε δίκαιον ἀγαπήσασα μέχρι τέλους τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἱππότην· ἐνόησεν εὐθύς τίνα ἠνίττετο ὅτε τὴν προσέτρεψε νὰ κρύψῃ καλὰ τὰ φλωρία, καὶ πόθεν ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ θλίψις τῆς ἐπὶ τοσοῦτους μῆνας. Ὁ δὲ Ὀρβινιὺ πλησίασας αὐτὴν μὲ χάριν·

— Λυποῦμαι, εἶπεν, ὅτι σὰς ἐγνώρισα τόσο ἀργά· ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ σὰς δώσω τὴν τραγωτέραν ἀπόδειξιν τῆς πρὸς ὑμᾶς συμπαιδείας μου . . . Δὲν θ' ἀκούσετε πλέον τὸ ὄνομά μου.

Εἶπε καὶ ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς τὴν νεκράν· λύπη ἐφάνη εἰς τὸ πρόσωπόν του. — Αὐτὴ μὲν, ἐφιθύρισε ὡς ἄνθρωπος ἐξομολογούμενος, δὲν μ' ἔδωκε ποτὲ τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν δυσαρεσκείας, ἐγὼ δὲ ἐπραξα ὅλον τὸ ἐναντίον. — Ἐπειτα δὲ θεῖς τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του μὲ ἥθος ὀργῆς, λύπης καὶ εἰρωνείας. — Ὑπάρχουν, εἶπε, πράγματα πεπρωμένα, τὰ ὅποια εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφύγωμεν.

Ἡ δὲ Μάρθα ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν, ἀπεκρίθη.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοσοφία τῶν ἀχαρίστων καρδιῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων ψυχῶν.

Ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ὀρδινού. ἀλλὰ κρατήσας ἑαυτοῦ ἀπεκρίθη μὲ ἥθος ἀνθρώπου καλῶς ἀνατεθραμμένου.

— Βλέπω ὅτι ἡ συμπάθεια τὴν ὁποίαν ἡσθάνθην

πρὸς ὑμᾶς δὲν ἦτο ἀτοπος. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς διαφυλάξῃ, κυρία! ὁ καλῆτερος ὁδηγὸς σας εἶσθε σεῖς.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της τὴν ἡσπάζθη καὶ ἀνεχώρησεν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Παρθένος Κιρίτζα.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙΝΕΖΑΙ.

—οοο—

Πολλάκις περιεγράψαμεν ἥθην, ἔθιμα, τόπους καὶ νόμους κινεζικοὺς· τοσοῦτον δὲ ἀπέραντος, τοσοῦτον περίεργος καὶ τοσοῦτον ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς εἶναι ἡ χώρα ἐκείνη, ὥστε καὶ πολλὰ ἄλλα καινὰ καὶ ἀξία προσοχῆς ἔχει τις νὰ διηγηθῇ ἐκ νέου. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ὅτε διηγήθημεν περὶ γάμου κινεζικοῦ, πρὶν δὲ εἶχομεν περιγράψει καὶ πῶς τελοῦνται οἱ γάμοι. Αἱ δύο δὲ εἰκόνες τὰς ἡποίας δημοσιεύομεν σήμερον παριστάνουσι τὸ ἔνδυμα νέας παρθένου καὶ γυναικὸς ἐγγάμου.

Ναὶ μὲν αἱ γυναῖκες ἐν Κίνᾳ δὲν εἶναι ὑπόδουλοι τῶν ἀνδρῶν, ὡς βλέπομεν εἰς πάσας τὰς ἀσιατικὰς

κοινωνίας, θεωροῦνται ὅμως ὡς πολλὰ κατώτεροι αὐτῶν, καὶ οὐχὶ ὡς σύντροφοι. Μεταξὺ μάλιστα τῶν πλουσίων τάξεων ἡ διαφορὰ αὕτη εἶναι κατὰδηλος. Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου τῆς γυναικὸς παρέρχονται ἐν γωνίᾳ καὶ παραθύρῳ· ἐξέρχεται δὲ σπάνίως τῆς οἰκίας, καὶ τοῦτο ἵνα καταβῇ εἰς τοὺς κήπους, οἵτινες κεῖνται μεταξὺ τῶν διαφόρων οἰκημάτων ἐξ ἑν συγκροτεῖται μία κατοικία. Ἀνατρέφονται δὲ αἱ γυναῖκες ἐν μεγίστῃ ἀπλότητι· καὶ νέαί μὲν οὔσαι φοροῦσιν ἔνδυμα ἀπλούστατον καὶ σεμνότατον· ἔργαμοι δὲ περιβάλλονται πλουσιωτάτας ἐσθῆτας, ἀδάμαντας καὶ τὰ τοιαῦτα. Διὰ γούσαι βίαν μονήρη καταγίνονται ἰδίως εἰς στολισμούς, ὅπως ἐλκύσωσιν ἐτι μᾶλλον τὴν ἀγάπην τῶν ἰδίων συζύγων· καὶ ἐπὶ τούτῳ δαπανῶσι μεγίστας χρηματικὰς ποσότητας· χεῖρες, βραχίονες, λαιμὸς κατακλύονται ὑπὸ πολυτίμων κοσμη-